

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 3Co/45/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7118211554
Dátum vydania rozhodnutia: 01. 02. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Šofranková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2023:7118211554.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Šofrankovej a členov senátu JUDr. Mariany Muránskej a JUDr. Martina Barana v spore žalobcu: F. Z. P., K., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom M. X, XXX XX H. proti žalovanej: G. S. Y., rod. V., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom J. XXXX/XX, XXX XX K., t. č. U. XXX, XXX XX H., právne zastúpená: Mgr. Anna Lengyelová, advokátka, so sídlom Murgašova 3, 040 01 Košice, IČO: 42 406 901, o ochrane osobnosti a náhrade nemajetkovej ujmy s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Poprad zo dňa 23.05.2022 č.k. 21C/37/2019-310, takto jednohlasne

rozhodol:

I. P o t v r d z u j e rozsudok.

II. Stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Poprad (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „súd“) napadnutým rozsudkom žalobu zamietol (výrok I.), žalovanej priznal voči žalobcovi náhradu trov konania v plnom rozsahu s tým, že súd rozhodne o trovách konania uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku (výrok II.).

2. Rozhodnutie právne odôvodnil ust. § 11, § 12 ods. 1 až 3, § 13 ods. 1 až 3 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „OZ“), § 153 ods. 1 až 3, § 215 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“).

3. Vo svojom odôvodnení uviedol, že žalobca sa podanou žalobou domáhal, aby súd rozhodol, že žalovaná neoprávnenne porušila tajomstvo listiny, týkajúce sa rozsiahlej vzájomnej komunikácie, a zároveň žiadal, aby súd uložil žalovanej povinnosť uhradiť žalobcovi sumu vo výške 1 eur, titulom nemajetkovej ujmy.

4. V konaní mal súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania za preukázané, že dňa XX.XX.XXXX žalovaná v postavení študentky P. P. V., v H. K. V.. N., U., zamestnávateľovi žalobcu ukázala obťažujúcu komunikáciu so žalobcom, ktorú mu aj odovzdala. Zároveň žalovaná podala na Krajskej prokuratúre H. dňa XX.XX.XXXX trestné oznámenie na žalobcu, ako zamestnanca K., nakoľko ju dlhodobo prenasledoval, kontaktoval prostredníctvom SMS-správ, mailov a vyhľadával jej osobu na rôznych podujatiach proti jej vôli. Žalobca dlhodobo narúšal život žalovanej pri školských povinnostiach a v osobnom živote. Svojím konaním jej mal spôsobiť vážne problémy počas štúdia na vysokej škole. Dňa XX.XX.XXXX žalobca písomne žiadal žalovanú o predloženie písomného splnomocnenia na sprístupnenie listového tajomstva alebo splnomocnenia na konanie v jej mene v súvislosti s odovzdaním žalobcovej osobnej korešpondencie, ktorú žalovanej adresoval, a ktorú dňa XX.XX.XXXX odovzdala tretím osobám. Dňa XX.XX.XXXX žalobca písomne vyzval rektora W. K. N. o predloženie písomného splnomocnenia žalovanej na sprístupnenie listového tajomstva alebo plnomocnenia na konanie v mene

sl. V.. Dňa XX.XX.XXXX vypovedala svedkyňa H. G. na polícii v trestnej veci obv. F. P., K. (žalobcu), kde uviedla, že na sexuálne obťažovanie zo strany žalobcu sa žalovaná nesťažovala, ale do školy chodila so strachom, že ho tam stretne. Dňa XX.XX.XXXX žalobca písomne vyzval rektora W., aby sa vyjadril k nakladaniu s jeho údajmi a prejavmi osobnej povahy, ktoré získal dňa XX.XX.XXXX od žalovanej. Dňa XX.XX.XXXX Okresná prokuratúra H. I. podala obžalobu na Okresný súd Košice I. v trestnej veci obv. F. Z. P., K.. pre prečin nebezpečného prenasledovania žalovanej. Dňa XX.XX.XXXX bola na Obvodnom oddelení PZ H. vypočutá v trestnej veci Z. S. G., v tom čase prorektorka W., ktorá vypovedala, že žalovaná dňa XX.XX.XXXX navštívila rektora W., ktorý ju následne kontaktoval a táto v sprievode spolužiačky požiadala o pomoc školu vo veľmi citlivej veci, ktorá sa týkala obťažovania zamestnancom K. P.. Ako dôkazný prostriedok odovzdala rektorovi W., SMS komunikáciu, ktorou bola obťažovaná s tým, že SMS komunikácia bola obsiahla a nakoľko frekvencia SMS-správ nasvedčovala tomu, že sa voči študentke žalobca správal obťažujúco, nevhodne a vyhľadával jej osobnú blízkosť. Preto jej poskytli aj súčinnosť vo vzťahu k jej študentským aktivitám. Uviedla, že komunikácia nebola ďalej šírená a neboli s ňou oboznamované iné osoby. Dňa XX.XX.XXXX vypovedal v trestnej veci V. K. N., rektor W. v H. s tým, že sa začiatkom r. XXXX sa dozvedel od žalovanej, že je obťažovaná zamestnancom K., keď mu odovzdala SMS komunikáciu. Po prečítaní rozsiahlej komunikácie dospeli k tomu, že by mala študentka podať trestné oznámenie, nakoľko obsah komunikácie naznačoval, že F. P. K.. sa voči študentke správal nevhodne, často vyhľadával jej osobnú blízkosť pod rôznymi zámienkami a upozornili študentku na možnosť podania trestného oznámenia. F. P., K.. bol upozornený na nevhodné správanie. Žalobca dostal príkaz zúčastniť sa lekárskej prehliadky, čomu však nevyhovel. Z uvedeného dôvodu s ním K. rozviazala pracovný pomer výpoveďou.

5. Súd prvej inštancie citujúc aj čl. I. a čl. VII. Etického kódexu W. mal za preukázané, že zo strany žalobcu ako vysokoškolského učiteľa dochádzalo k neustálemu, opakovanému kontaktovaniu žalovanej v r. XXXX - XXXX, ktorá bola v tom čase študentkou. Po postupnom narastaní tlaku, žalovaná dala v SMS-správach žalobcovi (ktoré súdu predložila) jasne najavo, že si neželá byť ním kontaktovaná, že toto správanie je otravné, chcela, aby jej dal pokoj a že pokiaľ sa tak neprestane, obráti sa na školu, políciu. Súd konštatoval, že povaha vzájomného vzťahu učiteľ - študent už sama so sebou nesie morálne štandardy a pravidlá, ktoré sú kľúčové. Žalobca v konaní nepoprel svoje neželané, neadekvátne správanie učiteľa voči žalovanej študentke. Počas konania sa fixoval len na skutočnosť, ktorú považoval za neoprávnenú, spočívajúcu v konaní žalovanej a teda jej postupe, že sa obrátila v prvom rade na štatutárny orgán, u ktorého hľadala pomoc ako študentka školy, neuvedomujúc si, že jeho konanie poškodzovalo zdravie, integritu žalovanej, pričom toto malo dôsledky aj na prospech žalovanej, ktorej po tom, čo opakovala ročník, hrozilo vylúčenie zo štúdia.

6. Súd dospel k záveru, že žalovaná postupovala správne, keď odovzdala rektorovi komunikáciu (SMS správy) medzi ňou a žalobcom a snažila sa celú situáciu vyriešiť spôsobom, aby žalobca zastavil svoje konanie. Uvedené konanie žalovanej nasvedčuje tomu, že chcela predísť nasledujúcim krokom v rovine trestnoprávnej a pracovnoprávnej, ale po neustálenom SMS-kovaní žalobcu v počte 20 až 30 SMS-správ denne a následnom prenasledovaní žalovanej (čo žalobca nepoprel), sa žalovaná obrátila na rektora univerzity, ktorému odovzdala komunikáciu uskutočnenú medzi stranami sporu. Súd dospel k záveru, že za uvedených okolností konanie žalovanej nie je možné klasifikovať ako neoprávnený zásah do osobnostných práv žalobcu. Pri strete práv na ochranu osobnosti je potrebné zachovať mieru proporcionality, t.j. jednej strane nemožno priznať viac práv na úkor strany druhej. Vyhovením žalobe v prejednávanej veci by došlo k porušeniu tejto zásady. Preto postup v uvedenom prípade spočívajúci vo vyhľadaní pomoci v rámci fakulty, a následného nahlásenia konania žalobcu orgánom činným v trestnom konaní považoval súd za primeraný. Zákon neposkytuje ochranu proti akémukoľvek zásahu, ale poskytuje ochranu len proti neoprávnenému zásahu, ktorý je spôsobilý privodiť ujmu. Keďže súd konštatoval, že zo strany žalovanej k neoprávnenému zásahu nedošlo, neskúmal už existenciu príčinnej súvislosti medzi zásahom a vzniknutou ujmovou na chránených osobnostných právach fyzickej osoby. Súd nezistil také konanie žalovanej, ktoré by bolo spôsobilé zasiahnuť do osobnostných práv žalobcu bez toho, aby sa žalovaná neochránila pred zásahmi žalobcu.

7. Vzhľadom na predmet sporu, ktorým je ochrana osobnosti a nároky z nej vyplývajúce pri neoprávnenom zásahu, považoval súd prvej inštancie za nedôvodné aj ďalšie žalobcom žiadané nároky, ktorým by súd ukladal povinnosť žalovanej písomne informovať rektora W. v lehote do troch dní od nadobudnutia právoplatnosti rozsudku o skutočnosti, že: „Žalovaná strana odovzdala rektorovi W. v roku XXXX osobnú korešpondenciu týkajúcu sa prejavov osobnej povahy žalobcu bez toho, aby žalovaná strana mala privolenia žalobcu na to, aby mohla rozširovať a ináč použiť prejavy osobnej povahy

žalobcu, ktoré obsahovala osobná korešpondencia medzi žalobcom a žalovanou stranou z obdobia od X.XX.XXXX do XX.X.XXXX.“ K žalobnému petitu, ktorým žalobca žiadal nariadiť žalovanej povinnosť vyžiadať od rektora W. kompletnú osobnú korešpondenciu, vrátane všetkých kópií, ktoré sa týkajú prejavov osobnej povahy žalobcu, za obdobie od XX.XX.XXXX do XX.XX.XXXX, súd konštatoval, že žalovaná vo vzťahu k tomu návrhu nie je pasívne legitimovaná. Súd rovnako zamietol aj žalobný petít týkajúci sa náhrady nemajetkovej ujmy a úspešnej žalovanej priznal náhradu trov konania v celom rozsahu, keďže pri nepreukázaní neoprávneného zásahu do osobnostných práv žalobcu nevzniká ani nárok na ospravedlnenie a nemajetkovú ujmu.

8. O trovách konania rozhodol súd podľa § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1, 2 CSP.

9. Proti rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote žalobca odvolanie, ktoré odôvodnil ust. § 365 ods. 1 písm. b), d), f), g) a h) CSP. Namietal, že súd nepripustil vypočuť žalovanú v postavení svedka, t.j. v takom procesnom postavení, kedy by bola právne zodpovedná za lživé obvinenia žalobcu. Žalobca preto vníma postup súdu, (nepripustil vykonať dôkaz) ako vážny zásah, pretože nebral v úvahu, že žalobca nemohol vedieť vopred, ako bude žalovaná klamať. Žalobca žiadal aj o výsluch osôb, ktoré nevedel zabezpečiť, pričom pre rozhodnutie súdu sú tieto svedectvá dôležité. Súd nepredvolal tieto osoby a na pojednávaní ani nedovolil prečítať ich skoršie svedecké výpovede z Okresného súdu v Rožňave. Rovnako žiadal zabezpečiť dôkazy, SMS komunikáciu, od rektora W.. Súd umožnil žalovanej uvádzať skutočnosti, ktoré sú predmetom iných konaní a neboli preukázané, pričom tieto boli uvedené v napadnutom rozsudku ako skutočnosti, ktoré sa stali. Bez ohľadu na právny názor súdu malo byť žalobcovi umožnené preukázať rozsah zásahu do základného práva na ochranu osobnosti pre prípadný test proporcionality. Súd v rozsudku opomenul skutočnosť, že žalovaná nemala privolenie od žalobcu, aby poskytla jeho prejavy osobnej povahy inej osobe, pričom ide o podstatnú skutkovú okolnosť, ktorú súd pravdepodobne prehliada. Súdu nebolo nijako preukázané, že problémy žalovanej v škole boli spôsobené žalobcom. Žalovaná nepredložil žiaden dôkaz, že trpela depresiami a príčinou týchto depresii bol žalobca. Podstatou sporu je, že žalovaná odovzdala rektorovi prejavy osobnej povahy bez súhlasu žalobcu, a zároveň nepostupovala ani na základe zákona. Súd považoval za úradný postup na základe zákona, ak sa žalovaná obrátila na rektora W. s odvolaním sa na Etický kódex, pričom kódex nemá právnu silu zákona, rovnako sa neodvoláva na žiaden zákon, ktorý by umožňoval žalovanej odovzdať prejavy osobnej povahy tretej osobe bez súhlasu dotknutej osoby. Súd neuviedol, na základe akého zákona bola žalovaná oprávnená odovzdať prejavy osobnej povahy žalobcu tretej osobe. Žalovaná dala žalobcovi konkludentný súhlas na komunikáciu tým, že neblokovala komunikáciu so žalobcom. Rektor W. nemal žiadnu právomoc, aby chránil práva žalovanej a mal sa dostaviť na políciu, aby si splnil povinnosť podľa § 3 ods. 2 Trestného zákona. Žalovaná nekonala v tiesni, pretože sa mohla obrátiť na orgány činné v trestnom konaní. V trestnej veci sp. zn. 3T/106/2019 vedenej na Okresnom súde Rožňava nebolo doposiaľ právoplatne rozhodnuté, preto je súd povinný túto skutočnosť uvádzať v odôvodnení svojho rozhodnutia a dodržiavať prezumpciu nevinu. Pre rozhodnutie súdu nie sú podstatné motívy konania žalovanej, podstatné je, že nekonala na úradné účely na základe zákona. Navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

10. Žalovaná sa k odvolaniu žalobcu nevyjadrila.

11. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou osobou (§ 359 CSP) proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 357 CSP), preskúmal rozhodnutie v jeho napadnutej časti ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli súdu aj webovej stránke Krajského súdu v Prešove a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

12. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesprávnym právnym posúdením, to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II.ÚS 78/05).

13. Preskúmanému rozhodnutiu súdu prvej inštancie nemožno vytknúť nedostatočné zistenie skutkového stavu, ani to, že by súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov sporových strán nevyplývali, že by opomenul niektoré rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo že by bol v jeho hodnotení dôkazov logický rozpor, prípadne že by výsledok jeho hodnotenia dôkazov nezodpovedal tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 192 a nasl. CSP alebo že by súd na zistený skutkový stav aplikoval nesprávne zákonné ustanovenia alebo že by použité zákonné ustanovenia nesprávne vyložil. Učinené zistenia súdu prvej inštancie majú vecné a logické zakotvenie vo vykonaných dôkazoch a prijaté skutkové a právne závery sú odôvodnené zrozumiteľne a v súlade s ustálenou súdnou praxou, pri súčasnom zohľadnení ochrany subjektívneho práva oboch sporových strán, ich rovnosti v uplatnení práv, ako i v predvídateľnosti súdneho rozhodnutia.

14. Ani počas odvolacieho konania nevyšli najavo žiadne také nové skutočnosti, ktoré by odôvodňovali iné rozhodnutie, než ako rozhodol súd prvej inštancie. V danom prípade k zmene skutkového ani právneho stavu počas odvolacieho konania nedošlo, preto odvolací súd na skutkové zistenia a na právne normy, ktoré použil súd prvej inštancie odkazuje, rovnako ako i na správne, presvedčivé a zákonu zodpovedajúce dôvody napadnutého rozsudku, s ktorými sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje (§ 387 ods. 2 CSP) a len na zdôraznenie správnosti rozsudku a k odvolacím námietkam žalobcu odvolací súd uvádza nasledovné:

15. Podľa čl. 8 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, každý má právo na rešpektovanie svojho súkromného a rodinného života, obdobia a korešpondencie. Štátny orgán nemôže do výkonu tohto práva zasahovať okrem prípadov, keď je to v súlade so zákonom a nevyhnutné v demokratickej spoločnosti v záujme národnej bezpečnosti, verejnej bezpečnosti, hospodárskeho blahobytu krajiny, predchádzania nepokojom a zločinnosti, ochrany zdravia alebo morálky alebo ochrany práv a slobôd iných.

16. Podľa § 11 OZ, fyzická osoba má právo na ochranu svojej osobnosti, najmä života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia, svojho mena a prejavov osobnej povahy.

17. Podľa § 13 ods. 1, 2 a 3 OZ, fyzická osoba má právo najmä sa domáhať, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov do práva na ochranu jeho osobnosti, aby sa odstránili následky týchto zásahov a aby mu bolo dané primerané zadostučinenie. Pokiaľ by sa nezdalo postačujúce zadostučinenie podľa odseku 1 najmä preto, že bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby alebo jeho vážnosť v spoločnosti, má fyzická osoba tiež právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch. Výšku náhrady podľa odseku 2 určí súd s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo.

18. V zmysle čl. 19 Ústavy SR má každý právo na zachovanie ľudskej dôstojnosti, osobnej cti, dobrej povesti a na ochranu mena. Ustálená súdna prax pri rozhodovaní sporov o ochranu osobnosti podľa §11 a nasl. Občianskeho zákonníka vychádza zo zásad, že predpokladom vzniku zodpovednosti za zásah do osobnostných práv fyzickej osoby je, že došlo k zásahu do týchto práv, že tento zásah je neoprávnený, protiprávny a je objektívne spôsobilý vyvolať negatívne následky, teda privodiť ujmu na chránených právach. O neoprávnený zásah nejde, ak existuje okolnosť vylučujúca protiprávnosť zásahu, napr. vtedy, ak zásah je zároveň výkonom iného subjektívneho práva.

19. Odvolací súd sa stotožňuje s názorom súdu prvej inštancie, že v prejednávanej veci nedošlo ku naplneniu skutkových dôvodov pre použitie uvedených zákonných ustanovení, nedošlo ku zásahu zo strany žalovanej, ktorým by bolo porušené žalobcov právo na súkromie v súvislosti s odovzdaním vzájomnej komunikácie medzi stranami sporu žalovanou rektorovi W., vtedajšiemu zamestnávateľovi žalobcu tak, aby bolo potrebné uložiť žalovanej povinnosť ospravedlniť sa žalobcovi, prípadne informovať ho o tom, že si splnila povinnosť vyžiadať si predmetnú komunikáciu od rektora W., ktorému ju odovzdala.

20. Z obsahu spisu v prejednávanej veci vyplýva, že žalobca v čase, keď pôsobil na W. ako vysokoškolský učiteľ kontaktoval žalovanú, vtedy študentku, pričom obsahom ich vzájomná komunikácia mala prekračovať formu štandardnej komunikácie medzi vysokoškolským pedagógom a študentom. Táto komunikácia bola neskôr žalovanou odovzdaná rektorovi W., a to bez súhlasu žalobcu po tom, čo žalobca mal žalovanú neustále kontaktovať a vyhľadávať jej osobu proti jej vôli, pričom túto situáciu sa

snažila riešiť ako so žalobcom samotným, tak aj so sestrou žalobcu, avšak neúspešne. Preto sa žalovaná obrátila na rektora W., ktorému predmetnú komunikáciu so žalobcom odovzdala a žiadala o pomoc pri riešení vzniknutej situácie. Následne podaním doručeným Krajskej prokuratúre H. dňa 22.02.2017 podala trestné oznámenie na žalobcu. Trestné konanie proti obžalovanému F. Z. P., K.. je vedené na Okresnom súde Rožňava sp. zn. 3T/106/2019 a doposiaľ nie je skončené.

21. V súdnej veci sa žalobca domáha ochrany svojej občianskej cti v zmysle § 11 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého fyzická osoba má právo na ochranu svojej osobnosti, najmä života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia, svojho mena a prejavov osobnej povahy.

22. Ochranu poskytuje Občiansky zákonník výlučne proti takým konaniam, ktoré sú objektívne spôsobilé privodiť ujmu na osobnosti subjektu práva tým, že znižujú jeho česť u iných ľudí a tým ohrozujú vážnosť jeho postavenia a uplatnenie v spoločnosti. Nie je pritom rozhodujúce, či k ujme skutočne došlo, ale stačí objektívna spôsobilosť konania takú ujmu spôsobiť (por. napr. rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 30 Cdo 2573/2004). Tam, kde v dôsledku neoprávneného zásahu do osobnosti fyzickej osoby došlo k jej porušeniu, resp. prípadne len k ohrozeniu, teda k vzniku nemajetkovej ujmy, potom ustanovenie § 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka určuje, že fyzická osoba má právo najmä sa domáhať, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov do práva na ochranu jeho osobnosti, aby sa odstránili následky týchto zásahov a aby mu bolo dané primerané zadosťučinenie, pričom z § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka vyplýva, že pokiaľ by sa nezдалo postačujúce zadosťučinenie podľa odseku 1 najmä preto, že bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby alebo jeho vážnosť v spoločnosti, má fyzická osoba tiež právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch.

23. Pri strete práva inej osoby s právom na ochranu osobnosti a súkromného života, teda základných práv stojacich na rovnakej úrovni, je potrebné s prihliadnutím k okolnostiam každého prípadu zvážiť, či jednému právu nebola bezdôvodne daná prednosť pred právom druhým.

24. V konkrétnom prípade je vždy nevyhnutné skúmať mieru tvrdeného porušenia práva na ochranu osobnosti, so zreteľom na požiadavku proporcionality uplatňovania týchto práv. Zároveň je nutné, aby príslušný zásah bezprostredne súvisel s porušením chráneného základného práva, t.j. aby tu existovala príčinná súvislosť medzi nimi.

25. V prejednávanej veci je nutné podľa názoru odvolacieho súdu uzavrieť, že vyššie uvedené zásady boli pri rozhodovaní súdom rešpektované a vo veci bola splnená povinnosť na základe konkrétnych okolností prípadu zvážiť, či v prípade poskytnutia osobnej komunikácie medzi stranami sporu tretej osobe sa jednalo o zásah do práva osobnosti žalobcu, či je potrebné takýto zásah vylúčiť ako neoprávnený. Odvolací súd podrobil testu proporcionality uplatňovania práva žalobcu a ním tvrdeného porušenia základného práva na ochranu osobnosti, v kontexte s právami žalovanej, dospel na základe konkrétnych okolností prípadu v zhode s názorom súdu prvej inštancie k jednoznačnému záveru, že nemožno konštatovať zásah do práv žalobcu chránených ustanovením § 11 Občianskeho zákonníka a tento vyhodnotiť ako neoprávnený. Keďže nebol preukázaný ako dôvodný základ nároku žalobcu na ochranu osobnosti a náhradu nemajetkovej ujmy, správne postupoval súd prvej inštancie, ak žalobu ako nedôvodnú zamietol.

26. K námietke žalobcu, že súd preniesol do svojho odôvodnenia skutočnosti, ktoré nemal za preukázané, je potrebné uviesť, že žalobca v priebehu sporu nikdy nepoprel, že by kontaktoval žalovanú, navyše nepopieral ani intenzitu a spôsob, akým mal podľa vyjadrení žalovanej kontaktovať jej osobu. Navyše voči žalobcovi je vedené na Okresnom súde v Rožňave trestné konanie pre prečin nebezpečné prenasledovanie podľa § 360a ods. 1 písm. b), c), d), e) Trestného zákona, a preto aj vzhľadom na uvedené nepovažuje odvolací súd túto námietku za dôvodnú.

27. Žalobca namietal, že súd prvej inštancie nevykonal ním navrhované dôkazy, a to výsluch žalovanej ako svedkyne a výpovede ďalších svedkov, prítomnosť ktorých na pojednávaní žalobca nevedel zabezpečiť. K tomu odvolací súd uvádza, že súd nemohol žalovanú vypočuť v konaní ako svedka, nakoľko žalovaná je stranou sporu a svedok je osoba odlišná od strán sporu, ktorá v konaní vystupujú. K návrhu na výsluchu ďalších svedkov na pojednávaní konanom dňa 23.05.2022, na ktorom bol zároveň vyhlásený napadnutý rozsudok, odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že v predvolaní na pojednávanie (č.l. 293), doručenom žalobcovi dňa XX.XX.XXXX, súd uviedol, že svedkov je potrebné zabezpečiť na

pojednávania len so súhlasom súdu. Súd prvej inštancie zároveň zamietol návrh žalobcu na vykonanie ďalších dôkazov s poukazom na poučenie o sudcovskej koncentrácii.

28. Účelom sudcovskej koncentrácie konania je zabrániť tomu, aby strany zdržiavali spor neskoro vykonanými procesnými úkonmi. Nie je žiadateľné, aby strana sporu predkladala skutkové tvrdenia alebo dôkazné návrhy až na pojednávaní, čo by mohlo znamenať zmarenie účelu už nariadeného pojednávania a požiadavku na vytyčenie ďalšieho pojednávania. Ustanovenie § 153 o sudcovskej koncentrácii konania je normatívnym vyjadrením základného princípu zakotveného v článku 5 CSP, podľa ktorého môže súd odmietnuť procesné úkony, ktoré vedú k nedôvodným prieťahom v konaní. Ak neexistujú osobitné dôvody, v zásade platí, že predloženie skutkových tvrdení alebo dôkazných návrhov až na pojednávaní nie je včasné. Ak súd dospeje k záveru, že strana sporu neuplatnila prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany včas, má možnosť buď konanie strany ospravedlniť a na jej procesný úkon prihliadnuť, alebo vyvodiť sankčné dôsledky, teda na omeškaný procesný úkon neprihliadnuť. Oneskorené predloženie prostriedkov procesného útoku a prostriedkov procesnej obrany môže súd ospravedlniť na základe objektívnych kritérií (napr. právna zložitnosť sporu) alebo subjektívnych kritérií (napr. schopnosť účastníka rozpoznať potrebu tvrdiť určité skutočnosti).

29. Vzhľadom na vyššie uvedené odvolacie námietky žalobcu odvolací súd ich nepovažoval za dôvodné, a preto rozsudok súdu prvej inštancie v plnom rozsahu potvrdil (§387 ods. 1, 2 CSP).

30. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd v zmysle ust. § 396 ods. 1 v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP. Aplikujúc zásadu úspechu pri rozhodovaní o trovách konania, nárok na náhradu trov odvolacieho konania patrí úspešnej žalovanej. Z obsahu súdneho spisu však vyplýva, že žalovanej v priebehu odvolacieho konania žiadne preukázateľné trovy nevznikli, preto jej ich náhrada nebola priznaná (čl. 4 ods. 2 v spojení s čl. 17 CSP). Procesne neúspešný žalobca nárok na náhradu trov odvolacieho konania nemá, preto odvolací súd rozhodol tak, že stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

31. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).